

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

покращення професійних здібностей тощо» [5].

З урахуванням всіх перелічених важливих складових формування та функціонування ефективної ОЕМУП на підприємстві може відбуватися в декілька етапів.

На першому етапі відбувається визначення цілей інноваційної діяльності підприємства на основі аналізу поточних та перспективних планів його діяльності та розвитку.

На другому етапі оцінюється фактичний інноваційний потенціал підприємства, як сукупність трудових, нематеріальних, матеріальних і природних ресурсів, залучених чи не залучених з яких-небудь причин в процес виробництва, але таких, що володіють реальною можливістю брати участь в ньому.

Метою третього етапу є виявлення загроз і можливостей зовнішнього середовища та сильних і слабких сторін внутрішнього середовища.

Виходячи з проведеного аналізу, на наступному етапі формується множина альтернативних інноваційних стратегій та здійснюється вибір оптимальної з них.

Потім відбувається формування комплексу заходів для реалізації стратегії, обраної на попередньому етапі, а також вибір інструментарію реалізації інноваційних заходів, визначення джерел фінансування, оптимізація їх структури тощо.

Далі йде етап втілення вибраної стратегії в життя, тобто практична реалізація інноваційних заходів, що включає контроль за їх виконанням та підведення підсумків. Якщо стратегічні цілі не досягнуті, керівникові варто визначити основне коло проблем підприємства, «слабких сторін» та розробити можливі варіанти їх вирішення з метою мінімізації негативних наслідків відхилень від вибраної мети, а також розробити нові стратегічні цілі або переглянути та уточнити існуючі, враховуючи ситуацію, що склалася. Підведення підсумків має обов'язково включати етап оцінювання результатів інноваційної діяльності та визначення їх ефективності [4].

Ми вважаємо, що впровадження побудованих згідно розглянутих підходів організаційно-економічних механізмів інноваційного розвитку вітчизняних підприємств в кінцевому підсумку повинно привести до забезпечення стабільності економічного розвитку як на рівні галузі, так і на рівні країни.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Власенко О.С. Інноваційний менеджмент [Текст] : навч. посіб. / О.С. Власенко // К. : Знання, 2011. – 439 с.
2. Зянько В.В. Інноваційне підприємство : сутність, механізми і форми розвитку [Текст] : монографія / В.В. Зянько // Вінниця : УНІВЕРСУМ, 2008. – 397 с.
3. Мірошніченко О.Ю. Етапи формування організаційно-економічного механізму інноваційної діяльності підприємств [Електронний ресурс] / О.В. Мірошніченко, В.І.Карюк // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка», № 2, 2012. – Режим доступу: <http://economy.nauka.com.ua/index.php?operation=1&iid=932>
4. Корсікова Н.М. Організаційно-економічний механізм управління інноваційним розвитком підприємства в сучасних умовах / Н.М. Корсікова // Економіка харчової промисловості, № 3, 2009.- С. 8-11.
5. Підкаміньний І.М. Системні фактори впливу на інноваційний розвиток підприємства [Електронний ресурс] / І.М. Підкаміньний, В.С. Ціпурінда // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка», № 3, 2011. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/index.php?operation=1&iid=480>

РЕЗЮМЕ

В статті проаналізовано визначення «інновації» як економічної категорії, яке надається різними авторами, надано авторське визначення поняття «інноваційний розвиток підприємства», розглянуто підходи до формування організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком підприємства з урахуванням сучасних тенденцій розвитку світового господарства.

Ключові слова: інновація, інноваційний розвиток підприємства, інноваційна діяльність, організаційно-економічний механізм управління.

РЕЗЮМЕ

В статье проанализированы определения «инновации» как экономической категории, которое предоставляется разными авторами, дано авторское определение понятия «инновационное развитие предприятия», рассмотрены подходы к формированию организационно-экономического механизма управления инновационным развитием предприятия с учетом современных тенденций развития мирового хозяйства.

Ключевые слова: инновация, инновационное развитие предприятия, инновационная деятельность, организационно-экономический механизм управления.

SUMMARY

The article analyzes the definition of "innovation" as an economic category, which is provided by different authors; given the author's definition of "innovative development"; the approaches to the formation of organizational-economic mechanism for the development of innovative enterprises with current trends in the world economy.

Keywords: innovation, innovative development, innovation, organizational and economic mechanism of management.

ІННОВАЦІЇ СУЧАСНОЇ СТРУКТУРНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Дмитриченко Л.І., д.е.н., професор, Донецький національний університет

Нікітіч С.І., аспірант, Донецький національний університет

Постановка проблеми. Сучасна структура національної економіки України характеризується як вкрай розбалансована й така, що не відповідає ані потребам суспільства, ані можливостям формування державного бюджету країни. Аргументами щодо такого висновку є наступні:

по-перше, це підтверджується офіційними статистичними даними щодо надмірного розвитку паливно-енергетичного й видобувного комплексу економіки;

по-друге, майже зникненням галузей легкої промисловості;

по-третє, тим, що в минулому 2012 році навіть торговельне сальдо країни було від'ємним, не дивлячись на те, що експорт сировини й металу протягом багатьох років забезпечував позитивне торговельне сальдо;

по-четверте, структурні деформації національної економіки останнім часом все частіше обговорюються вищими керівниками держави, що знайшло відбиття у інтерв'ю Прем'єр-міністра України М.Я.Азарова, у якому він наголосив на необхідності розвивати комплекс галузей легкої промисловості;

по-п'яте, необхідність реформування структури національної економіки знайшла відбиття у «Податковому кодексі України», де передбачено низку пільг щодо поживлення галузей, які знаходяться у стані занепаду, так і галузей, що забезпечують інноваційний розвиток економіки [1].

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

Отже проблема інновацій сучасної державної структурної політики є актуальною й практично значущою.

Аналіз останніх публікацій. Теоретична й практична вагомість дослідження структурних процесів обумовила низку досить змістовних наукових праць відповідної тематики. Серед таких привертає увагу монографія Н.С.Скопенко, у якій розглядається проблема формування й розвитку інтегрованих структур у аграрно-промислово-комплексі України [2].

Дослідження Т.В.Яворської, представника львівської наукової еліти, присвячено аналізу державної політики щодо розвитку галузей страхового підприємництва в Україні [3].

Колектив львівських авторів під керівництвом професора С.К.Реверчука дослідив інституційні зміни щодо політики регулювання банківського сектору в Україні [4-5].

Можна називати й інші цікаві публікації, що відбивають проблему структурних змін в національній економіці, а також віддзеркалюють інновації державної структурної політики. Проте, поза увагою вчених залишається комплексний аналіз структури національної економіки у розрізі галузей і територій. До того ж, майже зовсім не досліджується важлива галузь – легка промисловість, її потенціальні можливості щодо вирішення соціальних проблем суспільства й щодо можливостей забезпечення активізації відтворювальних процесів в економіці й накопичення коштів у Державному бюджеті.

Отже **ціллю даної статті** є відповідне дослідження, тобто аналіз галузево-територіальної структури економіки України й місця в ній легкої промисловості.

Викладення основного матеріалу. Дослідження структурних процесів в економіці, а саме територіально-галузевої структури суспільного виробництва є важливим аспектом аналізу структурних процесів. Звісно, що територіально-галузева структура української економіки вкрай деформована, неефективна й навіть ставить під загрозу економічну безпеку країни. Деформації територіально-галузевої структури виступають як деформації між галузями й секторами національної економіки (між добувною й обробною галузями, між енергетичними галузями, між аграрним і іншими галузями виробництва); між нагромадженням і кінцевим споживанням, між витратами виробництва й цінами, деформація між внутрішніми й зовнішніми ринками; між рівнем продуктивності праці й рівнем заробітної плати, між регіонами України. Завданням наукових кадрів і практичних працівників є пошук шляхів оптимізації територіально-галузевої структури національної економіки й такого механізму розвитку структурних процесів, який би забезпечив це. Отже необхідно дослідити основні пропорції територіально-галузевої структури економіки й обґрунтувати механізм управління процесом розвитку цієї структури.

Деформації територіально-галузевої структури національної економіки підсилюють її диспропорційність, загострюють кризові процеси й руйнують структуру виробництва, що в кінцевому підсумку приводить до дезінтеграції національного економічного простору й до відставання розвитку України у порівнянні з цивілізованими країнами світу (табл. 1).

Дані таблиці свідчать, що по основних показниках *Україна суттєво відстає не тільки від розвинених країн світу, але навіть від країн СНД*. Так, у 1995 році індекс фізичного обсягу ВВП (у постійних цінах 1990 року, виражений у млн. дол. США) в Україні становив усього лише 47,8% від рівня 1990 року, у той час як у Білорусі – 64,9%, у Казахстані – 61,1% і в Росії – 62,1%.

У 2000 році в Україні знову спостерігалось падіння ВВП до 43,2% відносно 1990 року, в той час як у Білорусі, Казахстані й Росії відбулося зростання відповідно до 88,3%, 69,2% і 67,2%. В наступному періоді обсяг ВВП в цих країнах знову зростав і в 2010 році становив у Білорусі 179,5% до 1990 року, у Казахстані – 152,6%, у Росії – 107,3%, в той час як в Україні – 65,9%.

Щодо провідних країн світу, то за досліджуваний період спостерігалось суттєве зростання обсягів ВВП, який порівняно з 1990 роком завжди перевищував 100%. Причому найкращим був показник у США: 1995 рік – 112,5%; 2000 рік – 137,3%; 2005 рік – 145,1%; 2010 рік – 163,9%.

У цілому в 2010 році обсяг ВВП відносно 1990 року становив у Німеччині 133,3%, у Великій Британії – 147,9% , у Франції – 134,9% і в Японії – 123,6%.

Дещо кращим було становище у промисловому виробництві України, індекс якого не перетинав 50% межу від рівня 1990 року й становив у 1995 році – 55,0%, у 2000 році – 61,0%, у 2005 році – 74,0%. Проте, економічна криза кінця 2008 року знову негативно вплинула на цей показник, який у 2010 році становив 56,5% від рівня 1990 року, знизившись порівняно з 2005 роком на 17,5%.

Щодо країн СНД, то найкращим був показник індексу промислового виробництва у Білорусі, де в 1995 році порівняно з 1990 роком відбулося його падіння до 62,0%, а потім зростання до 102,0% у 2000 році, до 113,0% у 2005 році й до 237,5% у 2010 році. Динаміка та рівень індексу промислового виробництва у Казахстані й Росії за період 1995-2005 роки майже не відрізнялися від українських. Але у 2010 році на відміну від України, в якій обсяг промислового виробництва становив 56,5% відносно рівня 1990 року, у Казахстані цей показник становив 84,3%, а у Росії – 79,0%.

У провідних країнах світу в цілому індекс промислового виробництва за весь досліджуваний період перевищував 100% порівняно з 1990 роком. Винятком була Японія, де цей показник становив 92-99%, а також Німеччина. В якій лише у 1995 році індекс промислового виробництва становив 94,6% від рівня 1990 року. Як і по показнику ВВП, найкращим було становище у США, де 2000-2010 році індекс промислового виробництва був майже у 1,5 рази вище рівня 1990 року.

Щодо сільського господарства, то в усіх країнах воно розвивалось менш динамічно. Так, в Україні індекс обсягу виробництва продукції сільського господарства у 1995 році становив 75,0% до рівня 1990 року; у 2000 році – 61,0%, у 2005 році – 69,0%, а у 2010 році – 68,9%.

В період 1995-2005 років у Білорусі цей показник тримався на рівні 75-77%, у Казахстані – на рівні 67-81%, а в Росії – на рівні 66-72%. Щодо показників 2010 року, то як і в промисловості, вони значно вищі ніж в Україні й становлять: у Білорусі – 124,2%, у Казахстані – 92,4%, у Росії – 81,0%.

У провідних країнах світу (Німеччина, Велика Британія, Японія) індекс виробництва сільськогосподарської продукції у 1995-2010 роках був нижче 100% відносно 1990 року. Винятком були США і Франція, де за весь досліджуваний період цей показник перевищував 100% рівня 1990 року. Знову-таки він був найвищим у США: у 1995 році – 108,5%, у 2000 році – 122,9%, у 2005 році – 118,7%.

Слід підкреслити *глибоку деформацію структури виробництва сільськогосподарської продукції* в Україні. Йдеться про те, що основний обсяг сільськогосподарської продукції виробляється у господарствах населення, що свідчить про нерозвинуту матеріально-технічну базу даної галузі національної економіки. Так, якщо к 1990 році загальна питома вага сільськогосподарської продукції, що вироблялася у господарствах населення, становила 30,6%, то у 2003 році – 69,7%, у 2005 році – 63,5%, у 2010 – 55,1%. За досліджуваний період частка господарств населення у виробництві продукції рослинництва зростає більше ніж вдвічі – з 25,0% до 54,9%. Частка продукції тваринництва зростає з 35,2% до 55,3%. Зауважимо, що по окремих показниках питома вага населення ще вища: у виробництві овочів, наприклад, господарствам населення належить понад 88% , а у виробництві молока – понад 80 (2010 рік).

Відомо, що господарства населення перебувають на нижчому щаблі суспільної організації виробництва. Через малі розміри вони консервативні до науково-технічного прогресу й сучасної організації агробізнесу, не здатні формувати мінімально необхідні товарні партії стандартизованої продукції, яку вимагають внутрішній і зовнішній ринки. А на фоні вкрай низької розвиненості матеріально-технічної бази сільського господарства взагалі, можна уявити її рівень у домогосподарствах. Ступінь зношеності тракторів, наприклад, становить 71%, а комбайнів – від 73 до 98%. Інвестиційні ресурси аграрного сектору формуються головним чином за рахунок власних коштів підприємств (приблизно 70%). Потреба в довгострокових кредитах покривається всього на 2%. Як наслідок – в 2010 році обсяг сільськогосподарського виробництва був на 31,1% нижче, чим у 1990 році.

Одним з яскравих показників розвитку країн світу є показник виробництва валового внутрішнього продукту на одну особу. Щодо України, то даний показник має нестійку тенденцію до зростання. Так, за 1990-2008 роки спостерігалось підвищення ВВП на одну особу майже вдвічі і в 2008 році він становив 6766 дол. США (за ПКС 2005 року). У 2009 році цей показник скоротився до 5793 дол., або приблизно на 15%, а у 2010 році знову зріс і становив 6055 дол.

**ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ:
РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ**

Таблиця 1

Порівняльні показники соціально-економічного розвитку України й деяких країн світу

[Розраховано по: 6, с. 30, 105, 540-541; 546-547]

№ пп	ПОКАЗНИКИ, КРАЇНИ	Р О К И			
		1995	2000	2005	2010
1	2	3	4	5	6
	Індекс фізичного обсягу ВВП, у постійних цінах, % до1990 року				
	Україна	47,8	43,2	62,7	65,9
	<i>Країни СНД</i>				
	Білорусь	64,9	88,3	103,7	179,5
	Казахстан	61,1	69,2	93,9	152,6
	Росія	62,1	67,2	79,3	107,3
	<i>Інші країни світу</i>				
	Німеччина	110,7	121,0	122,0	133,3
	Велика Британія	108,6	126,7	134,7	147,9
	США	112,5	137,3	145,1	163,9
	Франція	105,4	120,3	124,9	134,9
	Японія	107,7	115,4	119,2	123,6
2	Індекс промислового виробництва, у постійних цінах, % до1990 року				
	Україна	55,0	61,0	74,0	56,5
	<i>Країни СНД:</i>				
	Білорусь	62,0	102,0	113,0	237,5
	Казахстан	48,0	59,0	73,0	84,3
	Росія	54,0	62,0	67,0	79,0
	<i>Інші країни світу</i>				
	Німеччина	94,6	110,9	109,9	
	Велика Британія	110,0	116,3	109,7	
	США	118,1	152,4	146,7	
	Франція	100,7	117,2	117,3	
	Японія	94,3	99,3	91,8	
3	Індекс обсягу продукції сільського господарства, у постійних цінах, % до1990 року				
	Україна	75,0	61,0	69,0	68,9
	<i>Країни СНД:</i>				
	Білорусь	77,0	75,0	77,0	124,2
	Казахстан	72,0	67,0	81,0	92,4
	Росія	70,0	66,0	72,0	81,0
	<i>Інші країни світу</i>				
	Німеччина	91,9	101,0	97,7	
	Велика Британія	99,0	95,7	93,5	
	США	108,5	122,9	118,7	
	Франція	100,4	105,1	106,2	
	Японія	99,8	94,6	94,9	

Якщо порівняти динаміку ВВП на одну особу у країнах СНД, то у Білорусі цей показник постійно зростає і у 2010 році становив 12341 дол., що більше ніж у 2 рази перевищує відповідний показник в Україні. Абсолютне зростання цього показника спостерігається і в Казахстані, де у 2010 році він сягнув рівня 11087 дол., і в Росії, де він становив 14166 дол., що у 2,34 рази вище ніж в Україні.

Щодо провідних країн світу, то валовий внутрішній продукт на одну особу коливається в межах 33 (Бельгія) – 71 (Люксембург) тис. дол. У США цей показник у 2010 році становив 42722 тис. дол., у Великій Британії – 32339 тис. дол., у Німеччині – 33477 тис. дол., у Франції – 29661 тис. дол. (6, с. 544-545).

Істотний розрив у соціально-економічному розвитку пострадянських держав щодо розвинених країн миру багато в чому визначається нерозвиненими продуктивними силами перших. У структурі економіки цих країн сполучаються доіндустріальні, індустріальні й постіндустріальні елементи. Тобто їхня економіка – це суміш технологій, заснованих на комбінації примітивної ручної праці з високими технологіями великого машинного проведення. (Помітимо, що в ході економічних реформ в Україні, наприклад, велике машинне виробництво багато в чому було підірвано, оскільки концепція економічного розвитку орієнтувалася на формування малих і середніх підприємств як основної структурної форми національної економіки.) Після розвалу великих підприємств і в результаті аналізу наслідків цього процесу стало зрозуміло, що такий стан речей не відповідає ринковій економіці. І, насамперед, не відповідає ринковій економіці структура виробництва ВВП по галузях економіки.

З приводу цього особливої уваги заслуговує стан легкої промисловості України, яка, як вже відзначалося, знаходиться у занепаді й майже зникає, про свідчить щорічне зменшення питомої ваги легкої промисловості у сукупному обсязі промислового виробництва. Якщо у 2000 році частка легкої промисловості у промисловому виробництві становила 1,6%, то у 2005 році – у сукупному обсязі реалізованої продукції промисловості вона дорівнювала 1,1%, у 2008 – 0,9%, а у 2010 – 0,8% [6, с.106]. Найбільш переколивим буде уявлення про стан легкої промисловості, якщо відбити сукупну структуру питомої ваги різних галузей промисловості (рис. 1).

Статистичні дані свідчать, що за перше десятиліття XXI століття в Україні значно зменшилася питома вага галузей, що визначають прогресивний розвиток продуктивних сил: машинобудування скоротило свою вагу з 13,3% до 10,9% (- 18%); виробництво електроенергії – з 17,8% до 16,3% (- 9%); легка промисловість – з 1,6% до 0,8% (- 50%!)). Що до останньої, то її роль і значення для суспільства в цілому та для кожного громадянина неможливо переоцінити, оскільки легка промисловість має низку суттєвих переваг, а саме:

по-перше, вона забезпечує люду товарами першої необхідності, причому у масовому масштабі. Сьогодні Україна майже не виробляє одягу і взуття. За даними дослідників і по ствердженню прем'єр-міністра України, національний ринок одягу і взуття на 90% сформований за рахунок імпорту товарів. А це означає, що Україна вивозить значну кількість валюти за кордон. Окрім того, дає роботу не вітчизняним громадянам і підприємствам, а іноземним. І це при високому рівні безробіття в країні;

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

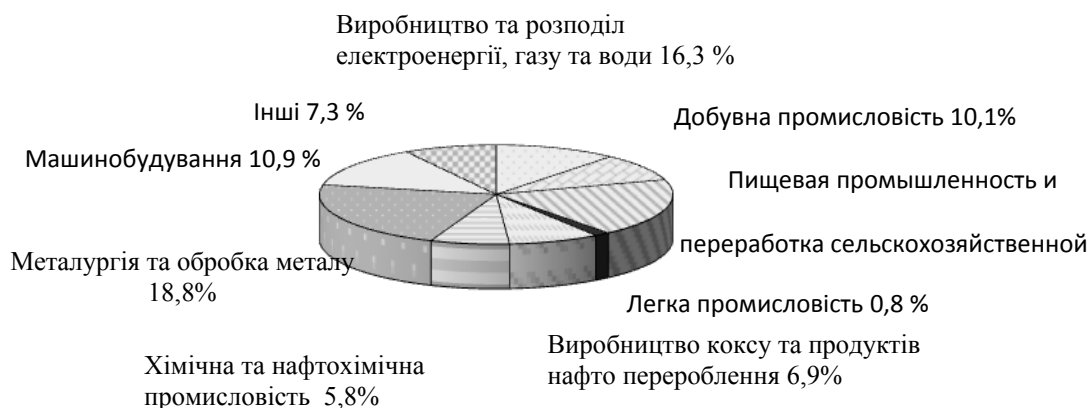

Рис. 1. Структура реалізованої промислової продукції у 2010 році

по-друге, відомо, що розвиток легкої промисловості позитивно впливає на активізацію попиту на ринку. А це означає активізацію грошового обігу з усіма позитивними наслідками;

по-третє, розвиток легкої промисловості надасть міцного поштовху розвитку машинобудування, тобто активізуються структурні процеси в економіці в загалі;

по-четверте, в легкій промисловості значно швидше відбувається кругообіг і обіг капіталу, оскільки обладнання легкої промисловості коштує значно менше, ніж у видобувних і важких галузях виробництва;

по-п'яте, все сказане у сукупності позитивно вплине на накопичення й відтворення суспільного продукту й національного багатства. Наслідком цього стане розвиток підприємництва, активізація зайнятості й зростання добробуту українських громадян.

Отже, на наш погляд, необхідно як найшвидше активізувати механізми, що сприятимуть розвитку легкої промисловості в Україні. Зазначимо, що інноваційні процеси щодо державної політики активізації цієї галузі виробництва вже зроблені. І пов'язано це з прийняттям «Податкового кодексу України». При всій його неповноцінності, суттєвих недоліках і суперечностях, на наш погляд, є принаймні один позитивний момент: у кодексі передбачено пільги підприємствам легкої промисловості навіть до обмеження обсягів оподаткування й визволення від оподаткування у перші роки започаткування роботи підприємств легкої промисловості.

Висновки.

1. Оскільки легка промисловість в Україні знаходиться у занепаді, необхідно активізувати державну політику щодо сприяння розвитку цієї соціально й економічно важливої галузі національної економіки.

2. Найважливішим інструментом впливу на розвиток або занепад будь-якої галузі виробництва є податок. Отже насамперед необхідно використовувати стимулюючу функцію податків і забезпечити реальне використання системи податкових пільг щодо легкої промисловості.

3. Такі висновки визначаються особливостями легкої промисловості, її роллю й значенням для економіки країни в цілому і добробуту громадян.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Податковий кодекс України /Уклад. В.Кузнєцов. – Х.: Фактор, 2011. – 496 с.
2. Скопенко Н.С. Формування та розвиток інтегрованих об'єднань в АПК України: Монографія /Н.С. Скопенко. – Кю: НУХТ, 2012. – 266 с.
3. Яворська Т.В. Державне регулювання страхового підприємства в Україні: Монографія /Т.В.Яворська. – Львів: ЛНУ імені Івана Франка. – 2012. – 420 с.
4. Інституційне регулювання банківської діяльності в Україні: Монографія /За заг. ред. проф.. С.К. Реверчука. – Львів: Магнолія, 2012. – 248 с.
5. банківський сектор в економіці України (особливості та закономірності розвитку): Монографія / С.К.Реверчук, О.С. Дзямулич, П.М.Сенищ. – Львів: ВК «АРС», 2012. – 320 с.
6. Статистичний щорічник України за 2010 рік / За ред. О.Г.Осауленка. – Київ: ТОВ «Август Трейд», 2011. – 560 с.

РЕЗЮМЕ

У статті розглянуто проблеми щодо розвитку легкої промисловості України. Визначено її особливості, роль і значення для суспільства. Аргументовано необхідність використання інновацій державної політики її активізації, зокрема – використання податкових пільг.

Ключові слова: державна інноваційна політика, структура економіки, легка промисловість, податки.

РЕЗЮМЕ

В статье рассмотрены проблемы развития лёгкой промышленности Украины. Обозначены её особенности, роль и значение для общества. Аргументирована необходимость использования инноваций государственной политики её активизации, в частности – использование налоговых льгот.

Ключевые слова: государственная инновационная политика, структура экономики, лёгкая промышленность, налоги.

SUMMARY

In this article research the problems of develop of light industry in the national economy in Ukraine. Defined it peculiarities and role in society. Argued necessary to use government innovation policy to activity it by tax-free.

Keywords: government innovation policy, economy structure, light industry, tax-free.